

Den první**Košenila**

Harry seděl na barové stoličce v Palace Grill a četl si plakáty s laskavými výzvami směřovanými k návštěvníkům baru, že nemají žádat pití na dluh, nestřílet na klavíristu a *Be Good or Be Gone*. Večer teprve začínal a jedinými dalšími hosty zde byly dvě dívky, které seděly u stolu a ťukaly každá cosi do mobilu, a dva mladíci hrající šipky s odkoukaným propracovaným postojem i způsobem míření, avšak s mizernými výsledky. Z reproduktorů kvílela s nosovým jižanským akcentem Dolly Partonová, kterou, jak Harry pochopil, vzali arbitři dobré country hudby opět na milost. Harry znovu mrkl na hodinky a uzavřel sám se sebou sázku, zda se Ráchel Faukeová zjeví ve dveřích sedm minut po osmé. Cítil chvějivé napětí jako vždy, když ji měl opět spatřit. Sám sobě vysvětlil, že to je jen podmíněná reakce, tak jako Pavlovovi psi začínali slintat, jakmile zaslechli signál provázející krmení, ačkoli žrádlo nedostali. A psi dneska večer žádnou potravu nedostanou. Tedy dostanou *pouze* jídlo. A milý rozhovor o tom, jak Harry a Ráchel teď žijí. Nebo lépe řečeno o tom, jak teď žije Ráchel. A jak žije Oleg, její

syn, kterého má ze svazku s bývalým ruským manželem z doby, kdy pracovala na norském velvyslanectví v Moskvě. Ten citlivý a uzavřený chlapec, jehož si Harry dokázal získat a k němuž si postupně vytvořil pouto, jež bylo v mnoha ohledech silnější než pouto, jaké pojilo Harryho s vlastním otcem. A když už toho měla Ráchel nakonec dost a opustila ho, nevěděl Harry, která ztráta byla horší. Teď už mu to však bylo jasné. Protože bylo právě sedm minut po osmé a Ráchel stála ve dveřích, vzpřímeně, s prohnutím v zádech, které Harry úplně cítil v rukou, a s vysokými lícními kostmi pod žhnoucí pleť, kterou cítil na své kůži. Doufal, že nebude vypadat tak dobře. Tak *šťastně*.

Došla k němu a jejich tváře se dotkly. Nezapomněl ji pustit první.

„Na co se díváš?“ zeptala se a rozepínala si kabát.

„To moc dobře víš,“ odpověděl Harry a uvědomil si, že si měl nejdřív odkašlat.

Tiše se zasmála a její smích měl stejný účinek jako první hlt Jima Beama – Harry se rozehřál a uvolnil se.

„Ne,“ odvětila.

Věděl přesně, co její „ne“ znamená. Nezačíněj, neztrapňuj se, tímhle směrem nepůjdeme. Pronesla to tiše, téměř neslyšně, přesto mu to připadalo jako pořádná facka.

„Jsi hubený.“

„Říkají to o mně.“

„Náš stůl...?“

„Číšník pro nás přijde.“

Posadila se na stoličku naproti němu a objednala si aperitiv. Campari, jak jinak. Harry ji dříve s oblibou nazýval Košenila, podle přírodního červeného barviva, které dodává tomuto kořeněnému sladkému nápoji charakteristickou barvu. Protože ráda nosí jasně červenou. Ačkoli tvrdí, že ji používá jako varovný signál, tak

jako zvířata používají intenzivní barvy, aby tím naznačila, že je záhodno držet si od nich jistý odstup.

Harry si objednal další kolu.

„Proč jsi tak zhubl?“ zeptala se.

„Plíseň.“

„Cože?“

„Asi mě požívá. Mozek, oči, plíce, soustředění. Vysává barvy a paměť. Plíseň roste, já mizím. Stává se mnou, já se stávám jí.“

„Co to meleš?“ vykřikla s úšklebkem, který měl vyjadřovat odpor, avšak Harry zahlédl v jejích očích úsměv. Ráda poslouchala jeho vyprávění, přestože plácal hlouposti. Pověděl jí o ataku plísně v bytě.

„Jak se máte vy?“ chtěl vědět.

„Dobře. Já se mám dobře. Oleg se má dobře. Ale chybíš mu.“

„To říkal?“

„Ty víš, že ano. Měl by sis ho víc všít.“

„Já?“ Harry na ni hleděl jako spadlý z višně. „To přece nebyla moje volba.“

„No a?“ namítla a vzala si od barmana drink. „To, že my dva už spolu nejsme, neznamená, že mezi tebou a Olegem neexistuje pouto, které je důležité pro vás pro oba. Ani jeden z vás nenavazuje snadno vztahy s jinými lidmi, takže byste měli pěstovat ty, co máte.“

Harry usrkl koly. „A co Oleg a ten tvůj doktůrek?“

„Jmenuje se Mathias,“ vzdychla Ráchel. „Pracují na tom. Jsou... různí. Mathias by rád, ale Oleg mu to zrovna neusnadňuje.“

Harry pocítil sladký záchvěv uspokojení.

„Mathias má taky hodně práce.“

„Myslel jsem si, že nemáš ráda, když tvoji muži moc pracují,“ namítl Harry a jen to vyslovil, okamžitě toho zalitoval. Jenže Ráchel se nenaštvala, jen si smutně povzddechla:

„To nebylo kvůli tomu, že bys moc pracoval, Harry, tys byl *posedlý*. Ty *jsi* tvoje práce, a přitom tě nežene ani láska, ani pocit odpovědnosti. Ani solidarita. Dokonce ani osobní ambice. Žene tě vztek. A pomstychtivost. A to není dobře, Harry, tak to být nemá. Vždyť víš, co se stalo.“

Ano, pomyslel si Harry. Dovolil jsem chorobě vstoupit i do tvého domu.

Odkášlal si: „Takže toho tvého doktůrka ženou... ty správné věci?“

„Mathias pořád bere noční služby na pohotovosti. Dobrovolně. Navíc přednáší na plný úvazek v Anatomickém ústavu.“

„A taky je dárcem krve a členem Amnesty International.“

Ráchel vzdychla: „B minus je vzácná krevní skupina, Harry. A ty taky podporuješ Amnesty, to přece vím.“

Kroužila skleničkou, v níž měla oranžovou plastovou tyčinku s koněm na konci. Červená tekutina se točila kolem kostek ledu. Košnila.

„Harry?“ začala.

Něco v jejím tónu způsobilo, že se napjal.

„Mathias a já spolu začneme bydlet. Po Vánocích.“

„Tak rychle?“ Harry zvedl jazyk k patru ve snaze vydolovat z něj trochu vlhkosti. „Vždyť se neznáte víc než rok.“

„Rok a půl. Hodláme se v létě vzít.“

Magnus Skarre si zkoumavě prohlížel teplou vodu, která mu stékala po rukou a dál do umyvadla, kde mizela. Ne. Nic nemizí, jen se to ocitá jinde. Jako ti lidé, o nichž v posledních týdnech shromažďoval informace. Kvůli tomu, že ho o to Harry požádal. Kvůli tomu, že Harry prohlásil, že za tím může něco být. A že chce mít Skarreho hlášení na stole před víkendem. Což znamenalo, že